

PETROVA ČEPICE

KDYŽ CHODIL SVATÝ PETR S OTCEM NEBESKÝM PO širokém údolí, přišli do jedné dědiny. Když přišli, vešli do jedné chyše a tam slavily se křtiny¹. Baby se na Petra shrnuly, aby dítěti nadělil, a že neměl čeho dáti, vzala mu babka čepici a chlapečkovi ji na hlavu posadila. – Petr se rozhněval, ale Otec nebeský mu řekl: „Keď to spusob, nachže ju má, tú čapicu.“ – Odešli.

Chlapeček rostl a byl neslýchaně krásný. Když povyrosl, pásal matčino stádo. – I šel jedenkrátě kolem role, kde chlapec pásal, Petr s Otcem nebeským. – Řekl Petr Otcí nebeskému: „Otče něbeský, toľko rokou, čo chodíme po širokom údolí, ale som něviděl takého krásneho chlapca ako toho pasáčka.“

„To je ten chlapčok, čo smo boli na jeho křtění a čo baba těbe vzala čapicu,“ – řekl Otec nebeský. „Bodaj babu!“ – hněval se Petr a pak prosil Otce nebeského, aby udělal chlapce škaredým. – Otec nebeský mu to k vůli udělal.

Chlapec přihnal ovce domů a šel si k matce pro večeři. Ale matka ho nepoznala, a když jí povídal, že on její syn, vzala naň ohennú metľu², křičíc: „Choj, muoj syn bol švárny, pekný až milá vec, a ty si len ohava!“

Plačící šel chlapčik do hory (lesa). Přišel k jednomu poustevníku; hladov jsa, prosil chleba. Poustevník pťal se ho, odkud je, kam jde, a když mu chlapec pověděl, dal mu chleba. – Poustevník měl malý krdělec³ ovec, i pťal se chlapce, nechtěl-li by u něho sloužití, – chlapec, že ano. – Sjednali se tak spolu, že staré ovce budou patřiti poustevníkovi, ale z jehňat, jež míti budou, že polovice chlapcova bude. – Chlapec na to išol. Měl dobrú hrivnu; staré ovce rodily pěkná jehňata s dlouhou vlnou. – I šel jednou poustevník pryč a odevzdal vše chlapci, aby zkusil, je-li spravedliv. Chlapec

¹ Křtiny. ² Pometlo. ³ Houfek.

pásl. – Tu šel zase lesem, kde chlapec pásl, Petr s Otcem nebeským. Petr divil se pěknému stádu, ale když mu Otec nebeský řekl, že to stádo onen chlapec pase a polovice jehňat jeho že je tu, prosil Petr Otce nebeského, aby tak udělal, by mu ta jeho jehňata skapala⁴. – Otec nebeský mu to k vůli udělal.

Chlapec trpělivě ztrátu snesl. – Když se poustevník vrátil, pověděl mu pravdu a kůže ze svých ovcí mu ukázal. I radil mu poustevník, aby šel do města, kůže prodal, za stržený peníz zboží⁵ koupil a zasil. – Chlapec tak učinil. – Rostlo mu božím požehnáním vše jako z vody a měl tak krásné obilí, že takového viděti nebylo. – Zase šel Petr s Otcem nebeským okolo role a Petr divil se tomu krásnému obilí; když mu ale Otec nebeský řekl, že je to obilí onoho chlapce, co má jeho čepici, prosil Petr Otce nebeského, aby mu naň poslal krupicu⁶. – Otec nebeský mu to k vůli udělal.

Přišlo krupobití a všechno potlouklo; chlapci nezůstalo zhola nic. – Chlapec i tu nehodu trpělivě nesl. – I radil mu poustevník, by šel do města ke králi, že má tři dcery, aby mu o jednu řekl; – tak že se stane královým synem. – Chlapec šel. – Přijsa do města, šel přímo ku králi a žádost svou mu přednesl. – Dovedl ho král k svým třem dcerám a pravil jim: „Či by ktorá z vás mala vuolu ísť za toho šuhaja?“

„Eh, radšej by som sa na topole obesila, než bych takého strapáka vzala,“ – ozvala se nejstarší s ošklivostí.

„Ja by som radšej do Váhu skočila, než bych šla za takého ohavu,“ – druhá rekla.

„Eh veru, otče, vezmem si ho; keď něni pekný, budě dobrý“ – ozvala se nejmladší a vzala si ho. – Slavilo se veselí. Šel Petr s Otcem nebeským městem a přišli také na to veselí. – Byliť vlídně přijati a štědře pohostěni. – I ptal se Petr Otce nebeského, kdo to slaví veselí. „Ten chlapčok, čo mu baba dala tvoju čapicu,“ – odpověděl Otec nebeský. Tu prosil

⁴ Pošly. ⁵ Obilí. ⁶ Krupobití.

Petr Otce nebeského, aby ho udělal zase tak pěkným, jakým býval. Otec nebeský ho udělal ale dvojnásob tak pěkným, jakým býval, že se až celá jizba od jeho krásy osvítila. – To mrzelo ty nevěstiny hrdé sestry tak velice, že se na topolu jedna oběsila a druhá ve Váhu se utopila. Chlapec ale byl již do smrti šťasten.